

Overmodigheden!

af Morten Boutrup

"Pis", røg det ud af munden på mig. I min iver for at komme tjekket ud af døren, havde min højre fod fået fat på sikkerhedsselen, der af en eller anden grund ikke var rullet helt tilbage i holderen. Jeg væltede ud for fødderne af en ung pige på rulleskøjter.

Et glimt fra underbevidsthedens associationsmaskine gav mig billedet af en Bauerskøjte der ufortrødent smadrede ind i kinden på mig. Jeg fornemmede blod og savl iblandet de knuste tænder strømme i slimede bobler ud af munden på mig.

Men nej, det skete ikke. Adræt bøjede hun sine slanke ung pigeben i farten og foretog et smukt hop — hen over mine skrækslagne ansigtsfolder.

"Ups", hun stoppede behændigt, vendte sig om og kiggede på mig. "Det må du undskylde, der er nogle gange lidt for meget tryk på", herefter fortsatte hun i samme travle tempo.

Jeg blev liggende et kort øjeblik, indtil jeg var helt sikker på, at det, jeg havde oplevet sekunder forinden, alligevel ikke var endt i en katastrofe. Jeg rejste mig op fra fortovet. Selvom sneen var smeltet i løbet af natten, var fortovet stadig koldt

'hvordan dølen kan man finde på at løbe på rulleskøjter i den kulde?'

Jeg lukkede døren til bilen. Sikkerhedsselen hang selvfølgelig og slaskede ud fra fordøren, men jeg orkede ikke at gøre noget

ved det. Centrallåsen smækkede, og jeg gik videre hen mod døren til opgangen.

Jeg var efterhånden ved at være en erfaren og rutineret herre i mordafdelingen og var derfor en af de mest efterspurgte medarbejdere. Imidlertid var jeg de seneste par år begyndt at tvivle lidt på relevansen af mit arbejde. 'Hvad var det egentlig vi gik og beskæftigede os med?' Opklaring af mordsager — skabte det nogen lykke for resten af samfundet, eller var det bare med til at legitimere politikorpset?' Ulykken var jo sket, de døde var døde, og de ulykkelige var stadig ulykkelige i skæret at et savn. Nej, det var vel hævn tørsten der styrede vores adfærd. Straffen skal være mindst lige så pinefuld som offerets lidelser.

Var vores tilstedeværelse blot et opkog af det bibelske ord 'du må ikke ihjelslå', en middelalderlige hævn tørst og en bekræftelse af den samfundsfunktion der i bund og grund ikke var med til at gøre vores verden ret meget bedre!!!

Jeg bankede på døren, og den blev åbnet af en uniformeret betjent, jeg ikke havde set før.

"Davs — drabsafdelingen", sagde jeg og viste mit skilt.

"Davs", svarede betjenten tilbage og trådte lidt til side.

"Det var mit navn", svarede jeg, med den rutine, det krævede at have sådan et navn.

Ude på terrassen lå det overdækkede lig. Han lå skjult under det sorte plastik dække; men man kunne alligevel ane den store blodpøl under ham.

"Han er blevet slået ned af et spidst instrument på størrelse med en gammeldags hakke", svarede en lidt grå mand ved min side. Det var Nielsen, en af afdelingens aldrende kriminalbetjente.

Han kunne sit håndværk som undersøger, til gengæld var hans evner til alt muligt andet meget begrænset. "Lægen siger, at instrumentet er trængt langt ned i hans hjerne og at det har gjort det af med ham på få sekunder"

Det var en velhavers lejlighed, smukke smagfulde møbler i en blanding af klassisk dansk møbeldesign og stilfulde antikviteter. Jeg nød altid et hjem af denne kvalitet. "Dyrt — ikke", sagde Nielsen, "det kan du ikke få for en almindelig lønslaves løn."

"Han var et rigtigt dumt svin se, hvad jeg har fundet her". Nielsen fremviste en artikel fra Ekstra Bladet, der omhandlede en skilsmisse mellem en velhavende erhvervsmand og hans kone gennem 17 år. Hun mistede alt, og han fik alt.

"Et klassisk drama — han bliver træt af sin kone og skiller sig af med hende — uden betaling for hendes investering i at skabe en god familie og sørge for børnenes fremtid. Han hyrer en dygtig advokat og bingo — ud af vagten."

"Men det er vel næsten for oplagt". Jeg kunne ikke forliges med Nielsens primitive tankegang. "Hun smadrer vel ikke hjernen på sin ex-husbond, fordi han har snydt hende for en klat penge. Nej, det lugter mere af en psykopats projekt — eller jalousi, kærlighed og had."

Det gav os indtil videre mindst tre mistænkte i sagen. Den første var ex-konen. Hun havde haft en legitim grund til at myrde ham. Ikke pga. penge, men fordi hun måske havde haft nogle følelser i klemme. Endvidere var der en søn og en datter. Datteren var midlertidigt udstationeret i Østtimor som læge og havde ikke været i Danmark i flere år.

Jeg tog straks ud for at besøge ex-konen. Hun var en meget charmerende dame sidst i fyrrerne. Hun fortalte om hendes frygtelige ægteskab med den afdøde.

"Han var en tyran, og de sidste år inden skilsmissen blev jeg flere gange indlagt for psykiske lidelser af den ene og den anden art. Han udøvede ikke fysisk vold imod mig; men han brugte psykisk terror — nedgjorde mig, bedrog mig med andre kvindebekendtskaber — både betalte og 'gratis'. Han inviterede sine bekendtskaber til selskaber hjemme hos os i privatboligen.

En sommer havde han sågar inviteret sin elskerinde på en sejltur i vores sejlbåd. Efter sejlturen skulle vi alle spise middag i vores lejlighed og der havde han tilladt sig at invitere elskerindens mor til middag også. Som han dengang sagde: "Hvis du ikke kan leve med det, kan du bare gå — det er dit eget valg".

"Jeg forlod ham og flyttede hjem til mine forældre. Da vi derefter skulle til at dele boet, snød han mig for min del af den fælles formue. Han havde nemlig på et langt tidligere tidspunkt overført væsentlige værdier fra vores danske selskab til nogle selskaber registreret i Hong Kong med hemmelige konti i kinesiske banker. Han gjorde det for dels af snyde det danske skattevæsen, og dels for at sikre sig selv. Det hele krævede kun en underskrift fra min side. Jeg var samtidig for dum og forstod ikke ret meget af hans mange transaktioner. Jeg skrev bare under uden nogen som helst form for refleksion."

"Hans børn ser ham en sjælden gang; men de elsker ham absolut ikke. Han er efter min mening syg i hovedet og burde have været indlagt for mange år siden."

"Har du en fornemmelse af, hvem der kunne have motiv og til at tage livet af ham? Det var et ret bestialsk mord, så der må have ligget et stort had bag ved." Jeg vidste godt, at hun ikke kunne besvare dette; men jeg var interesseret i hendes reaktion — hun var formodentlig ikke den skyldige, men kunne et af hendes børn være involveret i denne sag?

"Tænker du på om et af mine børn kunne have gjort dette? Måske; jeg ved, at Kim siden skilsmissen har haft psykiske problemer — han har hele livet igennem savnet en rigtig faderskikkelse og det blev meget værre efter skilsmissen — han hadede sin far for hvad han gjorde og gav ham hele skylden."

"Han lider måske af en form for Ødipuskompleks?"

"Det har jeg aldrig tænkt over — ja, måske."

Da jeg forlod ex-konen var jeg overbevist om, at hun var uskyldig; men at hendes søn måske kunne være synderen. Hold kæft, hvor havde den mand tilsyneladende været en katastrofe - hele vejen igennem.

Da jeg kom ned i bilen, var jeg ret forvirret over situationen. Hvem, hvorfor, hvordan? Jeg havde svært ved at se nogle sammenhænge i denne sag. Hvor helvede skulle jeg starte? Rent moralsk havde jeg svært ved at bebrejde en morder for handlingen. Nogle mennesker er tilsyneladende ikke udstyret med en menneskelig følelsesmæssig adfærd — eller er de?

Efter nogle overvejelser begyndte jeg at tvivle på, om jeg havde det helt sande billede inde i Hvad nu, hvis ex-konen bevidst havde givet mig et negativt billede af ham? Var det

hende, der havde brugt sin alliance med børnene til at bekæmpe ham med, og var hans eneste middel og overlevelse at straffe hende økonomisk? Havde han i stedet for været udsat for den yderste konsekvens af kvindelig list? Jeg var ikke sikker på, at det var forklaringen. Men jeg vidste, at det ville blive meget vanskeligt at finde den rette forklaring — medmindre jeg kunne komme til at tale med et af børnene.

"Sønnen Kim er også ude at rejse og kommer først hjem på søndag. Han har været to mdr. på trekking tur i Malaysia." Det var Nielsen, der meddelte dette, da jeg returnerede til kontoret.

Det var blevet aften, og vi besluttede os for at holde fri resten af aftenen og tage sagen op i mor gen. Vi var alligevel løbet tør for spor.

"Jeg giver en bajer og en håndmad nede på den lokale" For en gangs skyld var Nielsen i giverhumør og vi satte os ved et lille bord i et fjernt hjørne af

baren. Da vores stamværtshus havde lukket i dag, måtte vi tage os til takke med Cafe Kurts Mor. Øllet var OK, men maden var ikke en hund værdig.

Overfor os sad der fire unge mennesker og talte sammen. Den ene var en lyshåret pige — hun var temmelig køn, så jeg havde svært ved at slippe mit blik fra hendes helt usædvanlige smukke øjne. Overfor hende sad hendes fyr jeg formodede, at det var det hendes fyr. Han var den mest soignerede af de tre fyre og så afgjort mest dannet ud.

Pludselig slog det mig — jeg kendte ham et eller andet sted fra — men hvor?

"Nå, jeg smutter", sagde Nielsen og rejste sig, jeg tror han var træt af, at jeg var så forfærdelig fraværende.

"Ok, jeg bliver lidt endnu", sagde jeg. Selvfølgelig — det var jo ham. Jeg havde set ham på et billede oppe hos moderen. Han havde godt nok ikke haft det tjavseskæg, han havde nu; men der havde han vel heller ikke været på trekking tur i Asien. Jeg bestemte mig for at drikke min bajer færdig, og derefter konfrontere ham med genkendelsen og tage en snak med ham.

Den lyshårede• pige gik på toilettet. Jeg fulgte hende- med øjnene og kunne ikke slippe synet. Først da toiledøren lukkede sig, slap mit blik. Jeg så tilbage mod bordet - han var væk! 'SATANS'.

Jeg for ud af døren og så mig til begge sider. Jeg havde lært noget på de skygningskurser, jeg havde taget på politiskolen — fremfor alt - se aldrig forhastet ud.

De var nået en to til trehundrede meter ned af gaden, så jeg fulgte roligt efter. Jeg frøs ad Pommern til, da jeg havde glemt at tage mit overtøj med. Det var sådan noget, der altid skete for mig. Brækkede min bil sammen en hård vinterdag ude på landet, havde jeg altid glemt mit overtøj. Fuck i det, jeg havde ikke tid til at gå tilbage efter jakken, den måtte jeg hente i morgen.

De 3 unge mænd var drejet ned ad en sidevej, så jeg fulgte efter i behørig afstand. Det var ikke byens fineste kvarter. Bilerne var temmelig ramponerede, gamle cykler stod efterladte på fortovet, og husdørene havde bestemt set bedre tider.

Nu drejede vi til højre ned ad en smal gade med en række biler i højre side – der var både smudsig og

ubehageligt. Jeg kunne mærke kulden nu og sammen med gadens ubehagelige fornemmelse følte jeg mig temmelig utilpas. Området mindede noget om Nørrebro i København. Gad vide, om dette kvarter også domineredes af den samme mærkelige blanding af forarmede stakler side om side med borgerskabets rebelske autonome yngel?

Et sted var et af vinduerne åbent, og der drønedede høj musik ud. Jeg kunne ikke lade være med at stoppe op og kigge ind. Der var gang i den med druk og dans. Et par stod midt på gulvet og gramsede løs på hinanden. Manden havde hånden helt oppe i skridtet på kvinden og enten kunne hun lide det, eller også var hun bare totalt stenet. Han opdagede mig og råbte unævnelige ord efter mig, medens han forsøgte at ramme mig med en salve af tomme ølflasker. Jeg dukkede mig - han var heldigvis for fuld til overhovedet at ramme vinduet.

Oplevelsen var lige ved at få mig til at glemme mit forehavende. Jeg så de tre dreje ind ad en port længere nede af gaden — jeg fulgte efter dem. Porten førte ind til en baggård, der kun bestod af en lang passage, der løb et godt stykke parallelt med forhusene. Jeg så ikke de tre fyre; men en dør blev lukket for enden af baggården, så jeg regnede med, at det måtte være her, de hørte til.

Baggården var næsten helt mørk, og det eneste lys kom fra en lejlighed i forhuset. Jeg gik langsomt ned mod enden af baggården, medens jeg hele tiden holdt skarpt øje med, hvad der foregik omkring mig.

Jeg fik et mindre chok, da en kat sprang ned på cykelskurets bliktag. Det gav mig associationer i retning af dejlige Elizabeth Taylor i 'Cat on a Hot Tin Roof'. Jeg blev dog revet ud af dette første chok, da et vindue blev revet

åbnet på første sal — en spand blev slænet ud af vindue, og noget vådt og varmt ramte mig på den ene skulder. Min første tanke var at det var en form for natpote, der blev tømt; men så opdagede jeg, at det heldigvis bare var varmt vand — hvad fanden var det for en idiot? Jeg havde lyst til at råbe; men det ville formodentlig have være en smule dumt i denne situation.

Jeg nåede døren for enden af baggården og åbnede den forsigtigt, fandt lyskontakten og tændte lyset. Der var ingen trapper; men kun en lang gang. Der var flere døre; men ingen navneskilte.

Lyset forsvandt, og jeg famlede mig frem i blinde — 'hvor satan var den sædvanlige rødt lysende kontakt?' Jeg kunne mærke nervøsiteten stige. Det var temmelig ubehageligt at stå i en gang, i et baghus, i en baggård, i et af byens mest smudsige kvarterer og ikke kunne se en pind — ikke vide om der bag ved mig stod fem hårdebrede voldsmænd, der ventede på at lov ~~at~~ pande dig i jorden. Jeg tog mig selv i at lytte efter, om jeg kunne mærke en fremmed vejrtrækning; men der var heldigvis intet.

Jeg fandt en væg i mørket — 'hvor var den forbandede kontakt?'. Jeg fandt den ikke. I stedet fandt jeg en sidegang. Jeg gik ned af den i håbet om at finde lyset. Pludselig hørtes en knirken et sted i mørket. Som en dør, der stille blev åbnet; men andet skete der ikke. Jeg gik langsomt den modsatte vej for at finde tilbage til udgangen.

Pludselig blev der tændt et stærkt lys foran mig. Jeg blev blændet og min hånd røg automatisk ned mod min

revolver. Jeg mærkede slaget i tindingen, det gjorde ikke ondt. Først kom svien, og derefter blev omgivelserne mig ligegyldige.

Jeg vågnede ved lyden af stemmer. Jeg syntes, jeg havde hørt en af stemmerne før. Jeg tror, det var sønnen Kim, der talte — han var både arrig og meget højlydt.

"Store idiot, man pander sgu' da ikke bare en vildt fremmed ned uden at sikre sig, at han ikke er panser; I er faneme et par mega fjolser"

"Hold da kæft, vi troede jo han var sendt efter os — du ved nok."

"Gu' ved jeg ej, og for øvrigt er jeg ligeglad med jeres småkriminalitet. Det sidste jeg er interesseret i, er at blive konfronteret med politiet. Faktisk har jeg den sidste uge været ved at skide i bukserne når jeg bare skulle vise mit buskort, og så kommer I og serverer en halvdød strømmer for snotten af mig."

"OK-OK, det var måske lidt dumt, men nu ligger han derinde og sover den ud. Jeg tror ikke, han så os, så vi har stadig mulighed for at smide ham i en container i nærheden."

"Kære ven, nu er der desværre ytringsfrihed her i DK, for ellers ville det være forbudt for dig at sige noget overhovedet. Hvor der er en panser, er der flere. Der er jo en grund til, at fyren forfulgte os. Det kan være mig eller jer — Who knows. Men en ting er sikkert; der er andre, der ved, hvor han er. Så hvis jeg var os, ville jeg tage fingrene ud og forsvinde her fra..." Stemmerne blev herefter for svage til, at jeg kunne høre, hvad de talte om.

Hold da kæft, hvor havde jeg ondt i hovedet! En Panodil ville gøre underværker. Desværre var det ikke muligt at skaffe en lige nu. Jeg kiggede omkring i rummet. Det var ikke stort; men der var dog et vindue. Jeg rejste mig op, de havde bundet mine hænder på ryggen; men det forhindrede mig ikke i at bevæge mig nogenlunde frit rundt. Jeg blev svimmel, da jeg rejste mig og jeg måtte bruge nogle sekunder på at få omgivelserne til at stå stille, før jeg langsomt bevægede mig hen til vinduet.

Jeg tror, jeg havde fået en mindre hjernerystelse, for hvert skridt fik mig til at føle, som om hjernen hoppede rundt inde i kraniet.

Nej, nu tager du det helt roligt - Davs — hvad gør vi nu?

Allerførst måtte hænderne fri. Heldigvis havde skænderiet inde ved siden af udviklet sig, så det så ud som om, jeg havde tid til at arbejde for mig selv. Den ene forsatsrude i vinduet var skåret, 'mon den kunne bruges til at skære rebene over med?' Jeg fik mig bevæget op i vindueskarmen, fandt ruden med håndleddene og gik i gang med at skære rebene over.

Av, for satan, jeg havde skåret mig i armen, og det varme blod løb ned ad hænderne. 'Nå, ingen ynk og videre med arbejdet'. Håndleddet smuttede flere gange og ramte ind i den skarpe rude og hver gang på det samme sted - i det samme sår — det begyndte at gøre ondt. Det fik mig til at tænke på alle de selvmordskandidater, jeg havde mødt i mit liv. Mange af dem havde mærkerne — arrene på håndleddene – efter mislykkede forsøg. Jeg kunne mærke, hvor ondt det måtte gøre at skære pulsårerne over — det var i hvert fald ikke noget, man gjorde for sjov. Nu slap

rebene mit håndled — jeg var fri. Jeg betragtede mine hænder og arme. Det var et voldsomt sår, jeg havde fået i højre håndled; men det skarpe skår havde ikke ramt pulsåren. Jeg strakte armene og kunne mærke at hovedpinen langsomt var ved at fortage sig. Jeg undersøgte vinduerne, de var alle tilsyneladende malet til. Hvad gjorde jeg? Der var ingen tvivl om, at åbne jeg vinduerne med vold, ville de kunne høre det inde ved siden af. Samtidig var der ingen mulighed for at lirke vinduet op, det sad simpelthen for fast.

'OK', jeg havde ikke noget valg. Et hurtigt spark og et spring skulle der til, og jeg ville være ude i friheden. Forhåbentligt var der græs nedenfor. Jeg kunne høre, at de stadig diskuterede, så jeg tog valget, gjorde mig klar og gav vinduet et ordentlig spark, så det splintrede fuldstændigt. Diskussionen stoppede brat i lokalet ved siden af. Jeg kravlede ud ad vinduet og satte mig på sålbænken et øjeblik, tidsnok til at mærke det tændte lys i rummet indenfor og en persons hastige skridt hen mod vinduet.

Nu sprang jeg og landede på jorden. Herligt – det var et stedsegrønt bed jeg var landet i. Nedslaget havde dog fået mit hoved til at værke frygteligt, og blodet begyndte at tapløbe ud af håndleddet på mig. Jeg så op og kunne se en af forfølgerne kravle ud ad vinduet. Jeg løb alt, hvad jeg kunne, selvom det føltes, som om jeg havde glemt halvdelen af min hjerne, hvor jeg havde ramt jorden. Jeg løb ud på de mere trafikerede gader og væk fra de snuskede kvarterer, hvor man risikerede sit liv og i hvert fald at pådrage sig en alvorlig hovedpine.

Jeg tror, jeg løb i femten-tyve minutter uafbrudt, inden jeg så en politibil i vejsiden. Jeg bankede voldsomt på

sideruden og råbte: "Hjælp, for helvede". Derefter blev alt sort.

Først var det hele hvidt, så begyndte alle tingene langsomt at vise sig i form og farve, og lige foran mig stod min kone.

"Han er ved at vågne", kunne jeg se hendes læber udtrykke; men lyden kom først lidt efter lidt.

"Han har tabt temmelig meget blod, ellers fejler han intet. Han er ovenpå i morgen". Stemmen var fremmed og kom fra den hvidklædte herre ved siden af min kone. Han lød til at være læge — sådan noget kan man mærke, de følte sig altid som lidt bedre mennesker end vi andre!!

Jeg kunne mærke energien langsomt varmede min krop op og på mindre end fem minutter var jeg helt klar i hovedet.

"Vi fangede dem", sagde betjenten, der havde stået henne ved døren til stuen. "De løb efter dig og opdagede for sent, at det var en politibil, du var faldet sammen ud for. Den ene af de tre var sønnen til den myrdede erhvervsmand. Vi har ham, men han vil ikke sige noget."

"Lad mig snakke med ham". Jeg vidste godt, at det var naivt sagt, jeg var jo næsten lige vågnet!!

"Vi skal nok vente til i morgen tidlig med at forlade sengen". Lægen kiggede på mig på bedste skolemesterfacon hen over de små titaniumbriller.

Næste morgen var jeg rimelig frisk og kunne iføre mig mit tøj. Jeg kørte ind til politigården. I afhøringsrummet sad den ene af de tre personer, der havde overfaldet mig. Det var erhvervsmandens søn.

"Det må du sgu' undskylde, vi troede, du var en af dem, vi skylder penge."

"Glem det". Jeg lod vist nok lidt barsk, og det var faktisk også meningen. "Den historie overlader jeg til andre; men jeg vil gerne have at vide af dig, hvilket forhold du havde til din far, og hvorfor du ikke er på trekking tur i Malaysia?"

"Mit forhold til min far, hvorfor det? Han er et stort fjols, og det er så det. Med hensyn til Malaysia røg vi ind i noget lort dernede og måtte forlade landet 'uautoriseret'. Jeg kan lige så godt sige det. Det handlede om smugling, og om, at vi skylder en helvedes masse penge til nogle kradse typer."

"Hvis ikke du ved det, så kan jeg oplyse dig om, at din far er død, formodentlig myrdet i sin lejlighed. Det foregik fredag nat mellem klokken et og to. Fortæl mig lidt om dit forhold til ham?"

"Shit, det var satans." Han kiggede væk, tilsyneladende ikke for at skjule noget, men for at reflektere over denne information.

"Øh, jeg havde ikke noget forhold til ham. Han tog røven på os alle, og siden har jeg ikke orket at tale med ham." Han var påvirket og træt og det virkede, som om han havde mest lyst til at sidde for sig selv. Jeg lod ham sidde på den måde i et par minutter.

Jeg afførte ham en times tid og lod ham så gå. Han var en sølle person, efterladt af en familie, hvor forældrene hele livet igennem havde levet for sig selv og bare stukket ham en 'hund', når problemerne tordnede sig op over deres hoveder. Jeg havde næsten ondt af ham, indtil jeg igen

mærkede den lette smerte i baghovedet. Jeg overlod ham til de andre betjente, så de kunne få et svar på dels det med overfaldet, og dels det med dem, han tilsyneladende havde et ubehageligt udestående med — det lød ikke til at være noget rart miljø, han var landet i.

På vej hjem satte jeg mig på Magasins café; jeg havde behov for at samle tankerne. Jeg satte mig ved vinduet i den del af cafeen, der vendte ud mod Åen. Der var dejligt solskin udenfor og en af servitricerne havde åbnet døren ved siden af mig.

"Hybris, jeg skal give dig hybris, din overstuderede nar. Du skal altid overgå mig både med ord og argumenter. Det er sgu' da bare fordi du er så langsom mand. Jeg drikker for at drikke, ikke for at lege kloge Åge!!!" De to lettere berusede personer stod udenfor Magasin og delte en guldbajer.

Hybris, jeg havde ikke tænkt på det — hybris. Jeg kunne huske begrebet fra oldtidsundervisningen i gymnasiet og havde ikke siden stiftet bekendtskab med det. I den rationelle verden jeg bevægede mig i, var der ikke nogen der troede på skæbner og den metafysiske verden. Hybris blev straffet med nemesis — gudernes hævn, tror jeg nok.

Hybris i gymnasietiden var, når vi kravlede op på taget af naboens hus efter en meget våd og voldsom aften sammen med gutterne og sang "De gyldne løver" sange. Nemesis var, når man i beruselsens tåge faldt ned på carporttaget og slog sig som bare pokker.

En mærkelig tanke fløj gennem mit hoved _kunne det være nemesis, der havde ramt den myrdede. Nej, stop nu, selvfølgelig kunne det ikke være det, selvom han tilsyneladende havde været en utiltalende person — en

slags overmodig, der havde trodset andre menneskers gode sind.

Jeg kiggede ud ad vinduet. Det var blevet koldt igen. Efter det voldsomme snefald i går havde det tøet en smule, og nu var det igen frostvejr. De store istappe hang ned fra taget og så fantastiske ud. Jeg forsøgte at måle den største af istappene med fingrene — mindst en meter i længde og ved roden var den mere end ti cm i tykkelse. Jeg havde engang hørt, at en sådan istap kunne slå en mand ned...

Mine tanker stoppede brat, kunne det være en del af en forklaring? Jeg forestillede mig situationen. Manden havde stået på sin altan, istappen havde sluppet sit fæstne i tagrenden og havde ramt manden i bagehovedet med en voldsom hastighed. Der havde været mindst fem etager op til tagrenden.

Jeg tog en taxi med det samme ud til lejligheden. Blev lukket ind af betjenten og gik ud på altanen. Der var stadig kridtmærker der, hvor den afdøde havde ligget. Jeg lagde hovedet tilbage og kiggede lige op i tagrenden mere end tyve meter over mit hoved.

"Om en istap kan dræbe et menneske — ja, hvis den har fart nok på, vil jeg mene. Og du siger tyve meter?" Vores ekspert sad og forsøgte at se vældig intelligent ud. "Lad os prøve", sagde han og rejste sig op. Han skaffede et spydlignende instrument fra kælderen og gik op på taget af politigården. Der var ca. tyve til femogtyve meter ned til græsplænen.

"Ja, den kan sagtens dræbe en mand. En istap kan være meget spids og virker derfor i spidsen som en syl, der kan trænge gennem selv meget hårdføre materialer.

Hastigheden er høj pga. form og vægt og vil derfor give istappen mulighed for at trænge langt ned i baghovedet af et menneske."

Jeg ville være helt sikker på min sag, så jeg kontaktede viceværtten for ejendommen for at forespørge, om der havde været istapper i tagrenden den aften. Efter lidt omtanke måtte han erkende, at der havde siddet et par særdeles voldsomme eksemplarer oppe i tagrenden.

Det var dog min datter, der løste resten af gåden, da jeg kom hjem.

"Det passer jo fint, for den aften var der frost, da jeg gik i seng og tøj, da jeg stod op! Jeg tror, I kommer til at lede længe efter mordvåbnet!!".

Hybris efterfulgt af nemesis, så var det måske alligevel forklaringen?